

Molt més que una crisi de cunyats

La corrupció exercida per alguns polítics i els mètodes, el to i la intencionalitat d'alguns mitjans de comunicació han aportat una dosi de crispació elevadíssima. La crisi present serveix així per a demostrar un cúmul de febleses que afecten a la democràcia en l'estat espanyol.

Sovint les informacions sobre la vida privada dels polítics són motiu de polèmica, com va passar la setmana passada amb la notícia sobre una filla natural de François Mitterrand. La discussió es mou sempre sobre el mateix tombant. Aparentment hi ha un acord sobre el fet que les informacions només són notícia si afecten l'acció política. Però el tema es complica en una societat mediàtica on els polítics no tenen cap perjudici a fer servir la seua vida com a vehicle per obtenir vots. EL TEMPS dedica la seva portada a aquest tema en el qual sovint es donen massa coses per suposades.

Però a les pàgines interiors aquest setmanari també publica un reportatge sobre el trasbals polític que es viu al Principat arran la publicació d'unes suposades converses del conseller Josep Maria Culler, que podrien implicar-lo en un assumpte de tràfic d'influències a favor del seu cunyat. Paral·lelament, a Madrid s'ha viscut una tensió semblant per les acusacions fetes en el mateix sentit a Felipe González respecte al seu cunyat Francisco Palomino. D'alguna manera es pot dir que ha estat la setmana dels cunyats. Però també ha estat molt més que això. Polítics i premsa estem a l'ull de l'huracà.

La corrupció exercida per alguns polítics i els mètodes, el to i la intencionalitat d'alguns mitjans de comunicació han aportat una dosi de crispació elevadíssima. La crisi present serveix així per a demostrar un cúmul de febleses que afecten a la democràcia en l'estat espanyol. I això és el que ens sembla més interessant d'analitzar —més enllà de la indubtable importància dels fets objectes de controvèrsia.

Feblesa d'alguns polítics. Dels que s'aprofiten de la política per a fer diners. Per a fer-se rics amb mètodes i sistemes que, si no són il·legals, moralment són reprobables. Però també feblesa d'una oposició que sembla anar a remolc d'uns diaris. I d'alguns governants, com Felipe González, que sembla que només saben respondre amb apel·lacions a conxorxes fantàstiques que no es prenen la molèstia ni d'explicar. Pel que fa a José Maria Aznar cal dir que la impressió és que s'assabenta pels papers d'allò que ell hauria de saber per ofici. En el cas que es tracte d'una percepció errònia, si només ho sembla, si dissimula,

pitjor. Perquè vol dir que està usant els diaris a consciència per a la seua activitat política.

La qual cosa revelaria una altra feblesa. La d'alguns periodistes. Sempre hem lamentat que darrere d'una suposada exquisidesa de formes s'amagara una conxorxa per a no tocar segons quins temes. Potser no és el cas d'*El Mundo*, exactament. Però sí el d'altres que ara han corregut a desempolsar de les caixes fortes informacions que no donaren quan haurien d'haver donat —per a no crear, o crear-se, problemes. Pel que fa a *El Mundo*, si bé cal reconèixer la seua valentia també cal criticar severament la seua lleugeresa. Aquest to insultant que gasta, la magnificació de determinades anècdotes i en general el posat de salvapàtries que gasta no ens agrada. I no ens agrada, especialment, perquè suplanta el paper d'altres.

A un diari no li correspon jutjar ni dialogar amb el Govern. Aquesta és la feina dels jutges i del Parlament. I per més que tinguem uns jutges massa lligats de mans i un Parlament ineficaç, no podem justificar aquest tu a tu, que ens sembla inadequat. Especialment perquè porta a una espiral, directa, de considerar-se antagonista polític. I un periodista pot ser, i ha de ser, crític però no antagonista. Sobretot perquè quan un periodista es llança a l'arena política amb aquest afany que alguns tenen fa nàixer la sospita que amb aquesta actitud es busca alguna cosa més que guanyar quota de mercat o informar tan veraçment com siga possible —els dos objectius raonables d'un mitjà de comunicació.

Dit tot això ha de quedar molt clar que si algú té la culpa de la situació creada són aquells polítics que no han sabut exercir amb dignitat la seua professió i han esdevingut delinqüents.